

Andrzej Polański

Uczestnik protestów Radomskiego Czerwca 1976, represjonowany przez władze PRL.

Andrzej Polański urodził się 4 lutego 1952 r. w Wincentowie, obecnie części Radomia.

Pochodzi z rodziny o tradycjach patriotycznych i wojskowych – jego ojciec wraz z dwoma braćmi brał udział w walkach o ojczyznę w trakcie II wojny światowej, począwszy od kampanii wrześniowej. Podczas strajków radomskich Pan Andrzej pracował jako taksówkarz. Wspólnie ze szwagrem, a potem kolegą, obserwowali wydarzenia i protestujących pod komitetem wojewódzkim PZPR. Mimo, że nie brali czynnego udziału w zajściach, zostali zatrzymani przez ZOMO i osadzeni na komendzie wojewódzkiej milicji. Tam stali się ofiarami tzw. „ścieżek zdrowia", które Pan Andrzej wprost nazywa ścieżkami tortur – byli bici przez ustawionych w szpaler milicjantów. Z komendy został przewieziony do aresztu, a stamtąd do więzienia, wszędzie spotykając się z biciem ze strony funkcjonariuszy resortów siłowych. Po pięciu dniach pobytu w celi z braku dowodów na udział w zajściach „chuligańskich" został zwolniony. Po odzyskaniu wolności bezpieka, w celu inwigilacji, nachodziła mieszkanie jego babci, gdzie formalnie był zameldowany aby móc pracować w Radomiu.

W 2026 r. w 50. rocznicę Radomskiego Czerwca, został odznaczony przez Prezydenta RP Srebrnym Krzyżem Zasługi „za zasługi w działalności na rzecz transformacji ustrojowej Polski, za upowszechnianie i upamiętnianie prawdy o wydarzeniach Radomskiego Czerwca '76".

Przejdź do relacji

ANDRZEJ POLAŃSKI

Poprzedni Strona
Następny Strona